

havde været fuldstændig correct, men jeg formener, at det er aldeles sædvanligt, at man taler om faktiskke ligesaa vel som om juridiske Spørgsmaal, og at man saaledes ogsaa kan tale om Afgjørelse af juridiske og faktiskke Spørgsmaal, skjøndt man, naar man vilde være meget nøieregnende, skulde sige: Afgjørelse af Spørgsmaal om juridiske eller faktiskke Punkter. Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa slutte.

Indenrigsministeren: Da jeg ikke kan gaae ind paa det ærede Udvalgs Forslag om at gjøre denne Lov til en heel ny communal Bestatningslov, kan jeg ikke lade staae uimodfagt, hvad den ærede Ordfører idag fremsførte — hvilket iøvrigt kun var en Gjentagelse af, hvad han allerede under tidligere Forhandlinger har fremsført —, nemlig, at jeg selv har foranlediget, fristet eller endog nødsaget Udvalget til under Behandlingen af denne Lov at foreslaae nye Bestatningsregler, idet jeg i Tvillingloven selv havde foreslaaet saadanne. Jeg haaber, det skal kunne lykkes mig at overbevise den ærede Ordfører om, at hans Præmisses i saa Henseende vare urigtige, og at den Slutning, han gjorde deraf, altsaa heller ikke er holdbar. Den ærede Ordfører udtalte, at Loven om de communale Statter i Kjøbenhavn af 19de Februar 1861 for første Gang havde indført den Regel, at en Mand kunde bestattes efter Formue og Leilighed i to Communer, men dette forholder sig ikke saaledes. Den ærede Ordfører maa dog sikkert have vidst, men sandsynligviis have glemt, at det allerede ved Placaten af 1803 blev paabudt, at Kjøbenhavns Beboere, som tage midlertidigt Ophold i en Landcommune, ogsaa i denne skulle bestattes efter Formue og Leilighed, og der er altsaa fra 1803 en Bestatning efter Formue og Leilighed i tvende Communer, men dette er ingenlunde noget Enestaaende. Det er nemlig en Regel, som til Dato er fulgt hele Landet over, at en Mand, naar han kunde siges at have fast Opholdssted i to Communer, ogsaa kunde paalignes Formue- og Leilighedsstat i dem begge (Ordføreren: Nei!). Den ærede Ordfører siger Nei, men jeg troer, at Placaten af 1803 allerede maa have overbevist ham om, at dette Forhold har fundet Sted for Kjøbenhavns

og Landcommunernes Vedkommende (Ordføreren: Nei!). Hidtil har Ministeriet i denne Henseende været Overligningsinstans, og det saavel som i sin Tid Cancelliet have flere Gange afgjort saadanne Spørgsmaal, fremkomne henholdsviis fra Kjøbstad- og Landcommuner, i den Retning, jeg har nævnt. Jeg skal f. Ex. tillade mig at henvise den ærede Ordfører til Cancelliskrivelse af 11te October 1836, ved hvilken det blev afgjort, at en Landeieendomsbesidder, som en Tid af Aaret tog Ophold i en Kjøbstad, kunde bestattes efter Formue og Leilighed paa to Steder. Fremdeles vil den ærede Ordfører finde, at det ligeledes under 3die October 1844 er afgjort, at en Godseier, som opholdt sig en Deel af Aaret i Kjøbenhavn, kunde bestattes paa to Steder efter Formue og Leilighed. Jeg frygter imidlertid for at trætte det ærede Thing med flere Citater; men de staae fuldstændigt til den ærede Ordførers Disposition, og dette Udgangspunkt er altsaa urigtigt, hvormed det da ogsaa er godtgjort, at naar jeg i Landcommunallovens § 9 har foreslaaet: „Under Ligningen paa Formue og Leilighed inddrages alle Personer, der paa den Tid, den foretages, have Bopæl i Communen“, samt endvidere i § 12: „Ingen er pligtig til . . . at yde personlig Skat til to Communer, medmindre han maa ansees for paa eengang at have fast Bopæl i begge“, er dette fuldstændig overeensstemmende med de hidtil gjældende Regler. Jeg troer altsaa ikke, man med Føie kan sige, at jeg ved de Bestemmelser, jeg har foreslaaet optagne i Landcommunalloven, har foranlediget endog meget vidtgaaende Forslag om Forandringerne i Reglerne for den communale Bestatning paa Formue og Leilighed, og da jeg, som sagt, ikke kan gaae ind paa det ærede Udvalgs Forslag om, under denne Lov at indbringe en heel ny communal Bestatningslov, har det været mig om at gjøre at frigjøre mig for det Ansvar, som det forekommer mig, man i saa Henseende har villet kaste over paa mig. Jeg kan eller vil ikke gaae ind paa disse af Udvalget stillede Forslag, hvorimod jeg fastholder, hvad jeg udtalte ved første Behandling, nemlig, at forsaavidt man attraaer Gjennemførelsen af nye Bestatningsregler i